

Arkitekt Krøyers tegning af Øresundsvejens Skoles ældste bygning, gengivet efter reproduktion i skolens jubilæumsskrift.

Øresundsvejens Skoles 75 års jubilæum

At dømme efter tegningen er Øresundsvejens skole en standardskole fra begyndelsen af 90erne med for enderne let fremspringende tofags kviste med hvalmet tag og murværkets fremspring markeret helt til jorden. Der er løbende gesimser under og buede stik over de dekorative på langs to-sprossede, rudedede vinduer. En skole i 90erne krævede af datidens byggeteknikere lige så stor kunst som byggeteknikken af i dag kræver af sine håndværkere. Særligt hensyn måtte tages til aftræk fra kakkelovne. For at undgå risiko for røgnedslag i andre klasseværelser måtte hver kakkelovn forsynes med egen trækkanal helt til skorstensmundingen. Røgkanalernes placering og antal bestemte de ydre skorstenes mere eller mindre langstrakte rektangulære form, og om den lange eller korte side af rektanglet skulle vende mod husets frontside. Derfor de for vor tids øjne trods samme højde noget uregelmæssigt udseende og placerede fem skorstene.

Skolen er blevet gammel. Den bærer årstallet 1892 og bogstaverne TKS, som står for Tårnby Kommunale Skolevæsen. Først omkring århundred-

skiftet indlemmedes den samtidig med Sundbyerne i Københavns kommune. 1903 udvidedes skolen med en bygning, udført i samme stil som den ældste, blot i lidt større format. Den 12. september 1967 fejredes skolens 75 års jubilæum.

Skoleinspektør Aage Bundgaard Rasmussen bød velkommen til de fremmødte gæster. Blandt dem sås repræsentanter for byens styre og administration samt to alderstegne herrer, som var elever i skolen ved dens start. Formentlig på grund af skolens 25 og 50 års jubilæumstidspunkter, faldende henholdsvis under første og anden verdenskrig, betyder 75-året, at skolen fejrer jubilæum for første gang. Med sin høje alder og nutidige krav til en skoles udstyr kan bygningen nok indbyde til bemærkninger om ikke at være tidssvarende. Den har dog gennem de mange år været god ramme om menneskers virke.

Borgmester Weikop karakteriserede gennem erfaring sammenlægning og indlemmelse som noget overordentlig vanskeligt og betonedt, at undertiden kan selvstændighedskravet være så stort, at det ligefrem spærrer for fremskridtet. Således gik det ikke her. Ingen protesterede under forhandlingerne om indlemmelsen i 1901-02. Om skolens tilværelse iøvrigt konstaterede borgmesteren, at den havde levet under fire konger og fem inspektører, og trak

forskellen op mellem før og nu. I 90erne kørte kongen i karet, inspektøren gik. I dag kører kongen i bil, og der er påbudt anlæg af parkeringspladser i forbindelse med opførelse af nye skoler. Farten er sat op, drivkraften er en anden end før, også med hensyn til nye skolelove og -tanker, og skolen må tilpasse sig nye forhold. Men et krystalklart billede af, hvordan forholdene skal ordnes i dag, haves ikke. Derfor kan interne drøftelser med diskussioner, som modner og afklarer formål, være af lige så stor værdi som offentlige polemikker. Desværre tales der i dag om standardlokaler, uden at man gør sig klart, hvordan hensigtsmæssige lokaler ser ud. Man må kortlægge behovene for en gammel skole, som skal indrettes til ændrede undervisningsformer. Men nu som før findes økonomiske grænser for imødekommenthed af ønsker foruden restriktioner og ansøgninger om tilladelser, hvis etaper har lang byggetid til følge, og Københavns selvstændighed er jo ikke større, end at byen må søge ministeriet om byggetilladelse. Ordning af de dårligste forhold og nybygning af skoler i byens udviklingsområder står først for tur. Men magistraten kender forholdene på Øresundsvejens Skole, og trods tryk af kræfter fra forskellige sider er der grund til en vis optimisme. Borgmesteren overbragte til sidst skoledirektionens, magistratens og egen tak til alle medvirkende for gode resultater i fortid og veludført arbejde i nutid og fremtid for børn, som går her og vil komme.

Skoledirektør Thomsen Jensen sammenlignede voksne menneskers stilling i dag i en verden, som stadig er i opbrud på alle felter med hensyn til metoder, moral og arbejdsudførelse, med den unges pubertetsalder, hvor overgangen fra et normsæt til et andet også ofte demonstreres på uheldig måde. I marginalposition bliver mennesker besværlige og infantile.

I samfundet i dag mærkes stigningen i kravenes voldsomhed f.eks. i journalistikkens tone og argumentationens hårdhed. I dag læsser man sit skrammel af i naboens gård og protesterer uden tanke for, hvad andet der kan sættes i stedet.

Pubertetsproblemerne må erkendes som sociale problemer. Antropologerne har vist, at i samfund, hvor der ingen kløft findes i normsættene, eksisterer pubertetsproblemerne ikke.

Det er en udfordring og inspirerende opgave for skolens folk, samtidig med at de selv er præget af uroen, at lære eleverne at finde frem til civiliserede

måder at argumentere på ved at ruste dem gennem opdragelse i human og demokratisk ånd til at lære og derved blive modne til at påtage sig et ansvar i et pubertetspræget samfund.

Øresundsvejens Skole har påtaget sig et ansvar og har klaret arbejdet på stabil, dygtig og fornuftig måde igennem en årrække, har oplevet systemskiftet i 1901, loven om den sociale opstigning, dvs. mellemskoleordningens gennemførelse 1903 og indførelse af mangfoldighedens skole 1958. En lang række elever er levende vidnesbyrd om, at de har modtaget deres ballast her. Derfor har samfundet og byen grund til at sige tak, og skoledirektøren udtalte sin lykønskning i håbet om, at man også i fremtiden vil medgive eleverne ballast i form af brugbare ting og menneskelig holdning.

Skolenævnets formand Henning Jørgensen sagde, at selv om skolen kan sammenlignes med en i fem år pensioneret tjenestemand, er den mere levende og indholdsrig end nogen sinde, fordi nye ideer finder vej ind bag gamle mure. Som fødselsdagsgave til skolen ønskede han tidssvarende rammer for skolens liv. Derpå overrakte han skolenævnets opmærksomhed: et relief af Thorvaldsen.

Lærerrådsformand Mogens Brandenborg anskuede skolens udvikling gennem lønsituationen før og nu og lærerinders ligeberettigelse med lærere og nævnedes samarbejde som tidens løsen, hvortil elever opdrages gennem elevråd, hvad der igen giver sig udslag i tolerance, forståelse og opøvelse i kritisk sans. Samarbejde med forældre er også af betydning. Derfor ville vi være glade for indførelse af konferencetimer. Til sidst rettede lærerrådsformanden en tak for godt samarbejde til skolens frie, naturlige børn, til kollegerne, skolens ledelse og myndighederne, som ser med velvilje på lærernes ønsker.

Højtideligheden indledtes og sluttede med fællessang. Mellem talerne underholdt pigerne fra skolens ældste klasser med sang, og 5x's elever optrådte i en lille særlig afdeling med afsyngelse af lejlighedsvers om skolen. Et af dem lød:

Vor skole er en gammel knark
med gigt i alle lemmer,
dog elsker vi den, som den er,
vor skole ej vi glemmer.
Og når engang vi si'r farvel
og tak for alt det gode,
så har vi sikkert alle glemt,
at den var lidt af mode.

G. P.